

Sygn. akt II K 412/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Piotr Nowak

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Grabarz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lipca 2017 roku

sprawy **K. O. /O./**, syna K. i Z. z domu J., urodzonego (...) w Ł.

oskarżonego o to, że :

w dniu 11.03.2017 r. w B. woj. (...) przywłaszczył sobie powierzony rower marki M. wartości 800 zł, czym działał na szkodę W. S. ,

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

1. uznaje oskarżonego K. O. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza mu karę

6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny w rozmiarze 10 (dziesięciu) złotych każda;

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 12.04.2017 r. (godz. 10.00) do dnia 13.04.2017 r. (godz. 13.00);

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. G. T. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną oskarżonemu z urzędu;

4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 1.186 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt sześć) złotych tytułem obowiązku zwrotu wydatków sądowych.

Sygn. akt II K 412/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 marca 2011 roku pokrzywdzony W. S. zakupił za kwotę około 1600 złotych rower marki (...), model (...) o numerze ramy (...). Rower ten użytkował pokrzywdzony. W dniu 11 marca 2011 roku pożyczył go jego syn Ł. S. i udał się nim do centrum B.. Na placu (...) spotkał się z oskarżonym K. O., który poprosił go, aby na 15 minut pożyczył mu rower, bowiem potrzebuje coś załatwić. Ł. S. wyraził na to zgodę. Po upływie godziny syn pokrzywdzonego nie doczekawszy się zwrotu roweru, pieszo wrócił do domu.

W. S. początkowo nie zawiadamiał o tym zdarzeniu Policji, licząc na to, że K. O. zwróci mu rower. Udał się do miejsca mieszkania oskarżonego i w rozmowie z jego ojcem dowiedział się, iż K. O. nie przyprowadzał do domu żadnego roweru. Ojciec oskarżonego stwierdził także, iż ma kłopoty wychowawcze z synem i jeżeli ten zabrał rower, to go

najprawdopodobniej nie odda, gdyż zastawił go w komisie lub sprzedał. Z K. O. próbował skontaktować się również Ł. S., ale oskarżony unikał z nim kontaktów

Ostatecznie W. S. w dniu 12 kwietnia 2017 r. zawiadomił o zdarzeniu Policję, oceniając wartość utraconego roweru na kwotę około 800 złotych.

dowód: zeznania świadka W. S. k. 3 – 4, 48, częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. O. k. 11 – 12.

Podczas przeszukania pomieszczeń w miejscu zamieszkania oskarżonego nie odnaleziono utraconego roweru.

dowód: protokół przeszukania k. 7 – 8.

Oskarżony był już uprzednio karany:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 10 czerwca 2016 r. w sprawie sygn. akt II K 328/16 za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. skazany został na karę 80 stawek dziennych samoistnej grzywny w rozmiarze 10 złotych stawka,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie sygn. akt II K 907/16 za czyny z art. 278 § 1 kk, art. 289 § 4 kk, art. 207 § 1 kk i art. 288 § 1 kk skazany został m.in. na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat.

dowód: dane o karalności k. 33 – 35

K. O. nie jest chory psychicznie. Jest upośledzony umysłowo w stopniu lekkim. Wykazuje inne zakłócenia czynności psychicznych pod postacią uzależnienia od narkotyków i zaburzeń osobowości.

W czasie popełnienia zarzucanego mu czynu mógł rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem. Ewentualną orzeczoną karę pozbawienia wolności może odbywać w zakładzie, w którym stosuje się szczególne środki lecznicze lub terapeutyczne. Ze względu na upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim nie może prowadzić rozsądnej obrony bez udziału obrońcy.

dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k. 25 – 29.

Przesłuchany na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż faktycznie w dniu zdarzenia pożyczył rower od Ł. S.. Chciał nim pojechać po tytoń do sklepu na osiedlu (...). Nie zakupił tytoniu, ale również nie oddał roweru Ł. S., tylko pojechał ni na miasto. Udał się na ulicę (...) w okolice hotelu (...) i tam pozostawił rower oparty o barierkę schodową. Następnie poszedł na miasto do swoich znajomych. Gdy dwa dni później ponownie przyszedł w pobliże hotelu (...), to roweru już tam nie było. Oskarżony nie wie, co się z nim stało.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. O. k. 11 – 12.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób nie budzący wątpliwości pozwala przyjąć, iż oskarżony K. O. jest sprawcą zarzucanego mu przestępstwa. Tym bardziej, iż w toku postępowania oskarżony nie kwestionował swojego sprawstwa i złożył wyjaśnienia, w których potwierdził fakt przywłaszczenia powierzonego mu przez Ł. S. roweru.

Wyjaśnienia oskarżonego co do zasady Sąd uznał za wiarygodne. Pomijając już fakt, iż K. O. nie kwestionował swojego sprawstwa, to wskazać należy, iż w znacznej części korespondują one z zeznaniami pokrzywdzonego W. S..

W zasadzie jedyną okolicznością mogącą budzić wątpliwości są losy roweru po tym, jak został on przywłaszczony przez oskarżonego. Z jednej bowiem strony K. O. wyjaśnił, iż pozostawił rower oparty o barierkę przed budynkiem

hotelu (...) na ul. (...), zaś z drugiej strony z zeznań W. S. wynika, iż od ojca oskarżonego uzyskał informację, że rower najprawdopodobniej został zastawiony lub sprzedany.

Pomijając już fakt, iż w zasadzie nie ma to żadnego znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego (tę rodzi bowiem sam fakt przywłaszczenia powierzonego mu mienia, bez zamiaru jego zwrotu prawowitemu dysponentowi), to wskazać należy, iż w tym zakresie Sąd nie dysponuje żadnymi dowodami, które mogłyby podważać wersję przedstawioną przez oskarżonego. Okoliczności bowiem przedstawione przez W. S. oparte są na przypuszczeniach ojca oskarżonego, które w żaden sposób nie zostały potwierdzone innymi okolicznościami o charakterze bezstronnym. Tym samym przyjąć należy, iż w zakresie dalszych losów roweru W. S. po jego przywłaszczeniu zachodzą tego typu wątpliwości, których na obecnym etapie postępowania nie można rozstrzygnąć w sposób niewątpliwy, a które zgodnie z treścią art. 5 § 2 kpk należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, a więc zgodnie z wersją przez niego przedstawioną.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania świadka W. S.. Są one spójne, logiczne i konsekwentne w toku postępowania, a w zakresie okoliczności związanych z samą utratą jednoślada

korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego K. O.. Pewne wątpliwości budzić może wartość roweru w momencie jego utraty, którą pokrzywdzony określił na kwotę 800 złotych. Jednakże i w tym zakresie wskazania pokrzywdzonego Sąd uznał za wiarygodne. W. S. nie ukrywał bowiem, iż rower był przez niego eksploatowany i biorąc pod uwagę czasookres użytkowania określenie jego wartości na 50% ceny pierwotnej jest jak najbardziej uzasadnione.

Sąd przyznał moc dowodową opinii sądowo – psychiatrycznej dotyczącej oskarżonego K. O., którą uznał za zupełną, wnikliwą, zrozumiałą, logiczną oraz wyczerpującą.

Przy dokonywaniu ustaleń, Sąd opierał także na zgromadzonych w toku postępowania dokumentach tj. notatkach urzędowych, protokole przeszukania i danych o karalności, gdyż posiadały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a jednocześnie nie były kwestionowane przez strony.

Zachowanie oskarżonego K. O. polegające na tym, że w dniu 11 marca 2017 roku w B. przywłaszczył sobie powierzony rower marki M. wartości 800 złotych, czym działał na szkodę W. S. – wyczerpało dyspozycję art. 284 § 2 kk.

Istota natomiast przywłaszczenia (art. 284 § 1 kk) polega na bezprawnym potraktowaniu uzyskanej wcześniej cudzej rzeczy jak swojej własnej. Najczęściej w rachubę wchodzić będzie takie zachowanie, które będzie jednoznacznie wskazywać na traktowanie cudzej rzeczy lub prawa majątkowego jak swojego własnego (wyr. SN z 2.12.2008 r., II KK 221/08, Prok. i Pr. - wkł. 2009, Nr 5, poz. 13). Z kolei § 2 tego przepisu przewiduje kwalifikowany typ występku przywłaszczenia poprzez bezprawne potraktowanie jako własnej rzeczy powierzonej sprawcy przez jej prawowitego właściciela, posiadacza lub użytkownika.

Zachowanie oskarżonego wypełniło także dyspozycję art. 284 § 2 kk, dlatego że K. O. działając na szkodę W. S., nie zwrócił mu roweru, który wcześniej został mu użyczony przez syna pokrzywdzonego. Oskarżony miał świadomość, iż rower nie jest jego własnością i winien go przekazać właścicielowi. Tymczasem K. O. przez pewien czas korzystał w sposób bezprawny z roweru, a następnie pozostawił go w sposób nie dozorowany, doprowadzając do jego bezpowrotnej utraty.

Czyn przypisany oskarżonemu miał charakter zawiniony. W ustalonym stanie faktycznym K. O. mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby jego winę. Ponadto, przypisany oskarżonemu czyn był bezprawny, a stopień jego społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy.

Przy wymiarze oskarżonemu kary Sąd na jego korzyść poczytał przyznanie się do winy, zaś na niekorzyść jego wcześniejszą sądową karalność oraz fakt, iż dopuścił się on ponownego przestępstwa w okresie próby związanym z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności.

W przekonaniu Sądu wymierzona oskarżonemu na podstawie art. 284 § 2 kk kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności odpowiada przede wszystkim stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynu. Podkreślić, bowiem trzeba, że oskarżony działał umyślnie, gdyż bez wątplenia wiedząc o tym, iż powinien zwrócić rower pokrzywdzonemu (lub jego synowi), nie robiąc tego i przywłaszczając sobie ów pojazd, chciał popełnić czyn zabroniony. Działał w celu osiągnięcia

korzyści majątkowych, a wykorzystał do tego fakt iż Ł. S. był przekonany, iż pożycza mu rower jedynie na krótki okres czasu.

Z uwagi na to, że oskarżony dopuścił się przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, Sąd w oparciu o art. 33 § 2 kk obok kary pozbawienia wolności wymierzył grzywnę 60 stawek dziennych ustalając w oparciu o stan zdrowia, wiek i wykształcenie K. O. oraz fakt nie posiadania nikogo na utrzymaniu wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Popelnienie przez oskarżonego w okresie niespełna roku trzeciego przestępstwa i to w okresie próby wynikającym z zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 907/16 Sądu Rejonowego w Bełchatowie prowadzi do wniosku, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełni wobec K. O. roli prewencyjnej, ani wychowawczej. Pomijając już fakt, iż byłoby to formalnie niemożliwe z uwagi na treść art. 69 § 1 kk (oskarżony był już bowiem uprzednio karany na karę pozbawienia wolności), to wskazać należy, że K. O. jako stosunkowo młoda osoba do czasu wydania wyroku wchodziła już dwukrotnie w konflikt z prawem, w krótkich odstępach czasu, za nic mając sobie uprzednie skazania, co świadczy o tym, że jest on osobą permanentnie naruszającą porządek prawny, zdobywającą środki materialne na drodze przestępstwa. Dlatego trudno w jego przypadku mówić o pozytywnej prognozie kryminologicznej i należy uznać, że jedynie kara bezwzględnego pozbawienia wolności może mu uświadomić naganność naruszania porządku prawnego i powstrzymać w przyszłości przed popełnianiem przestępstw.

Na podstawie art. 63 § 1 kk z mocy prawa na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 12 kwietnia 2017 roku (godz. 10.00) do dnia 13 kwietnia 2017 roku (godz. 13.00).

Podstawą zasądzenia adwokat G. T., obrońcy z urzędu oskarżonego K. O. wynagrodzenia były przepisy § 17 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. Ust. poz. 1801 z późn. zm.).

Na podstawie art. 627 KPK Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, włącznie z wydatkami poniesionymi w toku postępowania przygotowawczego w kwocie 1.426,00 złotych, w tym w tym opłatę w kwocie 240 wymierzoną na podstawie art. 2 ust 1 pkt. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).